

ת"פ 7092/11/19 - מדינת ישראל נגד יוסף כהן, יהודה כהן, פארגולה באבאגוני

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 7092-11-19 מדינת ישראל נ' כהן ואח'
בפני כבוד השופטת אליאנא דניאלי

המאשימה: מדינת ישראל

נגד
הנאשמים: 1. יוסף כהן
2. יהודה כהן
3. פארגולה באבאגוני

הכרעת דין

פתח דבר

כנגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בצוותא, בניגוד לסעיף 382(א) בחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "החוק") והסגת גבול בצוותא, בניגוד לסעיף 447(א) בצירוף סעיף 29(א) בחוק.

לנאשם 2 מיוחסת גם עבירת איומים, בניגוד לסעיף 192 בחוק.

יאמר כבר עתה כי יחד עם שלושת הנאשמים שבפניי הואשם גם נאשם רביעי, ואולם עניינו של נאשם זה הופרד מעניינם של הנאשמים האחרים, ועל כן הכרעת דין זו עניינה בנאשמים 1 - 3 בלבד.

בהתאם לעובדות כתב האישום, במועדים הרלבנטיים עמד סכסוך עסקי בין נאשם 1 לבין ראם נגר, המתלונן, על רקע התקשרות ביניהם במסגרת עיסוקו של המתלונן כצלם.

ביום 20.10.18 בסמוך לשעה 20:30, הגיעו נאשם 1 ובת זוגו אפרת אלמגור (להלן: "אפרת") לביתו של המתלונן, עימו מתגוררים גם נטלי אשתו וילדיהם הקטינים. נאשם 1 דפק בדלת והזדהה בשם "אריה", ומשפתחה להם נטלי את הדלת ושאלה אם קבעו פגישה עם המתלונן, השיבו בחיוב. משראה המתלונן את נאשם 1 ואת אפרת שאל לפרש מעשיהם בביתו וביקש מהם לצאת. או אז החל ויכוח בין המתלונן לנאשם 1, במסגרתו ביקש נאשם 1 מאפרת - "תקראי

לחבר'ה".

למקום נכנס נאשם 2, הפיל כסאות פלסטיק על הרצפה, והחל להכות את המתלון באגרופים ובבעיטות, בעוד נאשם 1 מושך את המתלון בשערו ומכה אותו יחד עם נאשם 2. בהמשך, הצטרפו גם נאשמים 3 ו-4 והיכו אף הם באגרופים ובבעיטות את המתלון, וגרמו לחבלות בגופו בדמות המטומות ושריטות.

משצעקה בתו הקטינה של המתלון לעבר הנאשמים לעזוב את אביה, תקף אותה נאשם 4. הקטינה רצה לבית דודה, רביב נגר (להלן: "רביב") המתגורר בסמוך, על מנת להזעיק עזרה.

למקום הגיעו שכנים יחד עם רביב, והרחיקו את הנאשמים מהמתלון.

בעוד הנאשמים נמצאים מחוץ לבית, איים נאשם 2 על המתלון באומרו - "נהרוג אותך אל תדאג, אם לא תביא את הסרט נהרוג אותך".

בתשובה לכתב האישום כפרו הנאשמים בכל המיוחס להם בכתב האישום וטענו שהמתלון הוא שיזם את התקיפה. נטען כי נאשם 1 ואשתו ביקרו בבית המתלון, המשמש גם כמקום העסק שלו, 5 פעמים, וכי המתלון גבה מבני הזוג תשלום עבור צילום חתונתם, אולם לא מסר להם את סרט החתונה.

עוד נטען, כי משהגיעו בני הזוג לבית המתלון ביום הארוע, תקף המתלון את נאשם 1, כשאשת הנאשם עדה למתרחש, ואילו אשת המתלון נמצאת בחדר השינה, שם הרדימה את הילדים.

נטען כי הנאשמים הם חברי אותה קהילה בבית הכנסת, וכי במוצאי השבת, משסיפרו נאשם 1 ואשתו כי הם רוצים לבקש מהמתלון את סרט החתונה האמור, ביקשו הנאשמים הנוספים להצטרף אליהם על מנת לשכנע את המתלון למסור את הסרט.

כן נטען כי נאשם 2 ביקש להתלון במשטרה אודות חבלות שנגרמו לו בארוע, אולם במשטרה סרבו לקבל את תיעוד החבלות.

עוד נטען, כי נאשמים 1 ו-2 פעלו מתוך הגנה עצמית וכי למעשה נאשם 2 כלל לא נכח בתיגרה אלא הגיע כדי להפריד.

עיקרי הראיות, דיון והכרעה

לאחר שבחנתי את מכלול הראיות ואת טענות הצדדים, והתרשמתי באופן בלתי אמצעי מהמתלון, מהנאשמים, ומהעדים הנוספים, באתי לכלל מסקנה כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח את אשמת הנאשמים מעבר לספק סביר, הכל כפי שיפורט להלן.

מטעם המאשימה העידו המתלון, אשתו, אחיו של המתלון, רעיית האח, שוטרים וכן הוגשה בהסכמה הודעת בתו הקטינה של המתלון.

י"אמר כבר עתה כי מכלול עדויות המאשימה לארוע עלו בקנה אחד זו עם זו, חיזקו זו את זו, ונמצאו מהימנות עליו.

עוד אציין, כי על העדים הנוגעים בדבר מוסכם הרקע לארוע, המכונה "סכסוך עסקי" בכתב האישום, לפיו הנאשם 1 ואשתו אכן שכרו את שרותי המתלונן לצילום חתונתם, ואולם לא קיבלו ממנו את סרט החתונה עד עתה. בנסיבות אלו איני מוצאת להרחיב בעדויות העדים בסוגיה מוסכמת זו.

אפתח בעדות אשת המתלונן, נטלי, אשר פתחה את דלת הבית לנאשם 1 ואשתו, ואשר עדותה אודות הארוע רחבה יותר מעדות בעלה, אשר העיד כי איבד ככל הנראה את ההכרה במהלך הארוע.

נטלי העידה כי במוצאי השבת שמעה נקישה בדלת, ארבע פעמים, שאלה מי זה ולא נענתה, עד שנאמר לה כי "אריה" בפתח.

י"אמר כבר עתה כי אין חולק שהנאשם 1 אכן הזדהה בשם "אריה", הגם שאין המדובר בשמו, באופן אשר שוכנעתי כי מלמד על כוונת ההסתרה, ועל כך שהנאשם ידע כי אם יזדהה בשמו האמיתי, יתכן שדלת הבית לא תיפתח.

נטלי הוסיפה והעידה כי בפתח הבית עמדו נאשם 1 ואשתו, וטענו כי קבעו עם ראם, בעלה. ראם הכחיש את הדבר, אולם נאשם 1 אמר שלא יזוז מהמקום (עמ' 11 ש' 11).

משבעלה שאל את בני הזוג מה הם עושים במקום, השיב הנאשם **"שהוא לא יוצא מכאן ובלי הסרט אז ראם אמר שאם הוא לא יוצא הוא מזמין משטרה"** (עמ' 11 ש' 16-17 וכן ר' עמ' 16). בשלב זה אמר נאשם 1 לאשתו - **"לכי תקראי לחבר'ה בחוץ"** (עמ' 11 ש' 22-21), וכך עשתה אשת הנאשם.

אל הבית נכנסו שלושה אנשים אותם אינה מכירה, וארבעת הגברים החלו לתקוף את ראם, כשהיא ובתה מנסות להפריד.

נאשם 2 נטל כיסאות המוצבים ליד פינת האוכל, ו"העיף אותם". **"הוא נכנס והעיף את זה בברוטאליות, תפס את ראם... זרק אותו על הספה, אחד חונק ואחד נותן מכות"**.

בהמשך למתואר - **"הייתה סיטואציה שהוא על הספה ומושכים לו בשיער, אגרופים ובעיטות. הייתי בהלם, את רק בדיעבד, החוכמה בדיעבד, אני זוכרת שאני מסתכלת על ראם ואני רועדת, אני מדברת על זה עכשיו ואני רועדת..."** (עמ' 12 ש' 2 - 5).

העדה תיארה את ההלם בו נותרה, כשהיא אוחזת בידה במצעים אותם התכוונה לסדר טרם כניסת הנאשמים לביתה.

בעלה לא הגיב, שעה שהנאשמים מכלים בו את זעמם - **"כמה דקות ארוכות אחרי שהם הרביצו לו ובעטו בו ונתנו**

לו אגרוף לעין ופיצוצים שחבל על הזמן, לא ראיתי דבר כזה" (עמ' 13 ש' 12 - 17). "ותוך כדי גררו אותו כי הסלון לא רחוק מפינת האוכל ומהכניסה, הם גררו אותו החוצה והוא נגרר..." (עמ' 12 ש' 9 - 12, ור' גם עמ' 16 ש' 11 - 13).

היא הצביעה על נאשם 2, והעידה שהוא חנק את בעלה - "זרק אותו על הספה, ראם היה שפוף, יוסי תפס אותו והתחיל להרביץ לו (מדגימה מכות אגרוף) חנקו אותו, בעיטות לעין, ואז משכו לו בשיער, יש תמונות על זה שהיו לו שטפי דם, בחוזקה בשיער, שזה הבן אדם השני שבא עשה לו ככה (מדגימה מכות אגרוף) כל הזמן הזה ראם במצב כאילו ככה, מדגימה מצב שפוף והרכנת ראש, ככה הוא הגיע לבחוף, הוא היה על הרצפה, בגלל זה לא הבינו, חשבו שהתעלף, הם החלו לבעוט בו עם הרגליים ולתת לו אגרופים, זה היה כמו חיות. פראי אדם, ממש" (עמ' 16 ש' 18 - 23). ואכן, לאחר הארוע אמר לה בעלה כי בשלב מסוים הוא התעלף.

לגבי נאשם 1 העידה באופן פרטני כי הוא היכה את בעלה במכות ובבעיטות (עמ' 18).

בהתייחסה לנאשם 3, העידה כי אף הוא השתתף בתקיפה ואולם לאחר שהשכנים, מד"א והמשטרה הגיעו, אמר לפתע - "מה, שלום, בואו נעשה שלום, ואמרתי לו - עכשיו אתה אומר את זה?" (עמ' 19 ש' 12).

כן התייחסה לנאשם 4 - "נכנס בן אדם שלישי, הזוי, מעיל צהוב, סיגריה עם קוקו, בתוך הבית שלי סיגריה כשהילדים שלי נמצאים שם עדיין... פחדתי ממנו שהוא יוציא סכין או משהו" (עמ' 18 ש' 31-32).

למשמע הצעקות הגיעו השכנים, ובהם גיסה וגיסתה הגרים בסמוך.

העדה שללה את הטענה כי האירוע החל בכך שבעלה היכה את נאשם 1 באמצעות מכת אגרוף, ואת הטענה כי המעורבים האחרים נכנסו לביתם עקב אלימות בה נקט בעלה.

היא תיארה באופן אותנטי וחי את צרחות הילדים שהיו עמה, את ההלם בו נמצאה, וכן שבחור נוסף (ממכלול העדויות עלה כי מדובר בנאשם 4), הדף את בתה הקטינה על הקיר. בהמשך ברחו הקטינה אל דודיה, והבן נעל את עצמו בחדר מפחד.

לדבריה, שאלה את אשת הנאשם - "זה אמיתי? תטפלי בבעלך, והיא לא עושה כלום היא מחייכת אליי" (עמ' 11 ש' 22 - 31), כשאשת הנאשם נותרת במקומה (עמ' 13 ש' 9).

העדה העידה כי בעלה והיא אנשים נורמטיביים, וכי לא העלו בדעתם שייתכן שכך ינהגו בהם בביתם. הדברים הסלימו עד שחששה כאמור, שמא נאשם 4 - "זה עם המעיל הצהוב יוציא סכין וזה לא היה רחוק משם וידקור".

נותנת אני אמן מלא בעדותה של נטלי. עדותה היתה אמינה ואותנטית, וניכר היה כי היא זוכרת את פרטי האירוע הטראומטי, במסגרתו התפרצו לביתה אורחים לא קרואים ותקפו את בעלה ואת בתה לנגד עיני בני המשפחה. עדותה לוותה בהדגמות, וניכר היה כי היא חיה את הארוע, זוכרת את פרטיו, וכי היא מעבירה את האירוע לנגד עיניה במהלך עדותה, כבסרט אימה.

בפתח עדותה ציינה **"אני חייבת לציין שהסיטואציה עצמה מבחינתי עדיין הזויה, אני עדיין בהלם ממנה, כל פעם מתהפכת לי הבטן כשאני חושבת על זה..."** (עמ' 11 ש' 3-4) - וניכר היה כי כך הדבר, וכי מוראות תקיפת בעלה לנגד עיני ילדיהם, בתוך ביתם, נותנים בה את אותותיהם.

היא הבהירה כי הגם שבמשטרה מסרה ששמעה את הארוע, נהיר כי גם ראתה אותו, וכי הגם שבתחילת האירוע ארגנה את הילדים לקראת שינה, הרי שראתה את הארוע במלואו מתחילתו, שכן מרגע שהחל הויכוח והאירוע האלים נותרה במקום. בלשונה - **"הוא אמר אני לא יוצא. הוא אמר לאשתו - לך תקראי לחברה, באו שלושה אנשים, אחד נכנס ככה כמו עבדאי, זרק את הכיסא, נראה לך שבמצב כזה הלכתי והתפניתי לכל העניינים שלי? אני אשתו"**.

העדה הבהירה כי נאשם 2 **"נכנס כאילו בכוונת תחילה לא ממש זה לא היה משתמע לשני פנים, הוא נכנס, חנק את ראם, תפס את ראם"**, וכי נכנס - **"בכוונת תחילה, לא דיבר ולא שאל, זרק את הכיסא, נכנס. זו הייתה התגובה האימפולסיבית שלי כשבן אדם נכנס אליו הביתה. לא בא לגשר ולדבר"** (עמ' 17 ש' 30-32).

אשר להשלכות הארוע, העידה כי לבעלה נגרם קרע בעין, אשר הצריך טיפול ומעקב.

מצבה של בתם בת התשע הידרדר והיא החלה בטיפול פסיכולוגי עקב הארוע, בו היא מצויה גם בעת עדותה, למעלה משנה לאחר האירוע. גם הבת הגדולה הידרדרה באופן משמעותי בלימודיה, והתקשתה להתרכז בהם תקופה ארוכה. העדה העידה בענין זה - **"את אומרת לעצמך מה, ילדה בת 9 צריכה להרטיב במיטה עד עכשיו ולהגיד לי אמא אני מפחדת? במשך כמה שבועות היא הייתה בורחת לחדר כשמישהו היה דופק ואומרת לי אמא, זה מישהו שבא להרביץ לאבא? (עמ' 12 ש' 26-29).**

בהקשר זה יצוין כי העדה הסכימה בחקירתה הנגדית לחשיפת מלוא תיקה הרפואי של בתה בת ה-9, ואולם ההגנה לא ביקשה לקבל לידיה את התיק, חרף ההסכמה. אף בהסכמת המתלוננת לחשיפת התיק הרפואי של בתה הקטינה יש כדי ללמד על אותנטיות דבריה, והעדר רצון להסתרה.

כן העידה העדה כי אף היא עצמה הייתה בפוסט טראומה, כמה שבועות נמצאה בהתקף חרדה, ובני הבית פחדו לפתוח את דלת הבית.

היא תיארה את הארוע כלקוח מתוך סרט אימה, והעידה כי הנזק הנפשי המתמשך משמעותי מהנזק הפיזי.

לא למותר לציין כי העדה הקרינה אמינות גם בסוגיה נוספת, שולית לארוע, העוסקת בשאלה אם בית המשפחה משמש גם לקבלת לקוחות. היא השיבה לטענת ההגנה לפיה הנאשם 1 ואשתו הוזמנו בעבר לביתם של המתלוננים, וכי הביקור

בביתם לא היווה מעשה חריג, כי לעסק הצילום של בעלה כניסה נפרדת, מרחוב אחר. נטלי הבהירה כי לקוחות המגיעים אל הסטודיו אינם מתקבלים בבית הפרטי, ואולם כן פגשה בנאשם 1 ובאשתו מספר ימים לפני הארוע, כשהביאו אל הבית הארד דיסק לשם העתקת סרט החתונה על גביו (עמ' 15 ש' 10-11).

המתלונן - ראם נגר, העיד בכנות כי הגם שנאשם 1 הזמין ממנו את צילום חתונתו, הרי שלאחר החתונה העסק נקלע לקשיים, ולכן אף שקיבל את מלוא התמורה מהנאשם, לא סיפק לו את התמונות אותן התחייב לספק. לדבריו, הבטיח לנאשם כי ימסור לו את הסרט והתמונות, אולם הדבר יארך זמן. כך גם העיד כי בשל כשלון התמורה יכול היה הנאשם לתבוע אותו, והוא לא היה מתכחש לאחריותו (עמ' 23 ש' 30 - 33).

המתלונן אישר את גרסת נאשם 1, לפיה בשלב מסוים ביקש הנאשם כי יעביר את הצילום הגולמי המצוי ברשותו להארד דיסק, על מנת שהנאשם יוכל לקבל ולו בדרך זו את תמונותיו, ואכן סוכם כי כך יעשה. בהתאם, אשתו של המתלונן קיבלה מהנאשם את ההארד דיסק, והוא מסר לנאשם כי בתוך מספר ימים יעביר לו את החומר המבוקש (עמ' 20 ש' 19 - 24).

בהתייחסו לאירוע נשוא כתב האישום העיד כי במוצאי השבת, עת יצא מהמקלחת, ראה את נאשם 1 ואשתו בביתו.

משהיה המום מהימצאם בביתו, שכן הוא אינו נוהג לקבל לקוחות בביתו, ושאל אותם למעשיהם במקום, השיבו שהם רוצים את סרט החתונה. המתלונן ביקש כי ימתינו יום - יומיים, ואולם הנאשם השיב כי לא יצא ללא הסרט. משביקש מהזוג לצאת, והבהיר כי מדובר בבית פרטי וכי ילדיו הקטנים נמצאים במקום, חזר הנאשם על כך שלא יצא ללא הסרט. אז אמר המתלונן כי יתקשר למשטרה וביקש מאשתו לעשות כן. בתגובה אמר הנאשם לאשתו - **"תקראי להם, תקראי להם"**, ואז נכנס למקום נאשם 2, ומיד זרק כסאות על המתלונן, צרח **"איפה הסרט?"**. נאשם 1 הפיל אותו לריצפה, חנק אותו מאחור והיכה אותו באגרופים. הנאשמים משכו את המתלונן למרפסת, והטיחו בו אגרופים בחזה, בראש ובצלעות.

המתלונן הבהיר כי **"אפילו לא הספקתי להגיב"** (עמ' 22 ש' 16 - 18), וכי נאשם 2 אף איים עליו במלל שאינו זוכר. הוא הכחיש את הטענה כי הוא עצמו היכה מי מהנאשמים.

המתלונן העיד כי ילדיו צרחו בשעה שהוטחו בו חבטות ובעיטות. הוא שמע את בתו צועקת - **"אל תיגע בי"**, והבחין בבחור עם קוקו, מעשן, שעה שאשת הנאשם מחייכת. המתלונן סבר כי בשלב זה התעלף, לאחר שקיבל מכה נוספת בעינו ובעיטה במרפק. בהמשך, הוכנס מרפק לתוך עינו הוא התעורר, וראה במקום את שכניו ואת אחיו, כשהוא על הרצפה, מנוטרל וחבול, ליד ילדיו.

בכנות העיד כי חלקים מהארוע אינו זוכר, ככל הנראה מאחר שהתעלף, וכי שמע את הפרטים לאחר הארוע מבני משפחתו.

המתלונן חזר על עיקרי תאוריו גם בחקירה נגדית, כשהוא עומד על כך שהוא לא תקף את הנאשמים, וכי אלו הגיעו מתוך כוונה להכותו, ככל שלא יקבלו את מבוקשם.

בדומה לאשתו הבהיר גם המתלונן כי נאשם 2 נכנס לביתו ומיד החל להכות, ללא כל שיח מקדים, ולפיכך שלל את הטענה כי הנאשמים 2 ו-3 הגיעו על מנת לסייע לסיים את המחלוקת בדרכי נועם. כן הזכיר כי ילדיו הקטנים שהו במקום, והבהיר כי אין ממש בטענה לפיה תקף את הנאשמים בנוכחות ילדיו.

יצוין כבר עתה כי מהימנה עליו גרסתו, ובכללה מסקנתו כי מי שמכה ללא שיג ושיח, ומי שאינו מפסיק להכות לנגד עיני האשה והילדים, אינו מגיע לשם הרתעה או הפחדה, אלא על מנת לתקוף, ככל שלא יקבל את מבוקשו.

אשר לנאשמים 3 ו-4, העיד המתלונן כי אלו נכנסו הן לביתו והן למרפסת הצמודה. לדבריו - "אני זוכר שאח שלו קופץ, הוא חונק, שניהם מביאים אגרופים והיה מישהו עם זקן לפי דעתי, שהיה שם בחוץ גם, הוא לא נתן לאנשים להתקרב, אף אחד לא אמר תפרידו, תפסיקו. היה שם בחור מטורלל עם קוקו וסיגריה, שנכנס אליי לתוך הבית ולא נתן לילדיי להתקרב והייתה שם את אשתו שעמדה, ישבה. מי שבא במוצאי שבת, עם ארבעה אנשים אליי הביתה, בלי הזמנה, מזדהה בשם אחר כדי שיפתחו לו את הדלת, אני לא רואה פה שום סיבה שיש לו סיבה לבוא לשלום, הוא בא מלכתחילה, עם אדם מפוקפק ואח שלו שהשתולל לפני ששמע, זה אדם שבא נטו להביא מכות" (עמ' 22 ש' 28 - 32 ועמ' 23 ש' 1-2).

המתלונן חזר על תאורו כמי שהיה מנוטרל על הריצפה בעת שהנאשמים היכוהו, בעודו שומע את צרחות ילדיו (עמ' 23 ש' 23 - 27), והשיב לשאלת ב"כ הנאשמים כי ניסה להדוף אותם מעליו, אך לא תקף - "...ברור שניסיתי להדוף אותו הוא בא להרביץ לי, אתה חושב שעמדתי ככה? אני שואל את השאלה. אם הרבצתי? לא" (עמ' 31 ש' 32-33).

לדבריו, אם השכנים, אחיו והמשטרה לא היו מגיעים, היה עלול האירוע להסתיים במוות.

אשר לתוצאות האירוע העיד המתלונן כי ביום האירוע הקיא דם, לאחר הארוע סבל מחבלות "יבשות" בכל הגוף, בצלעות, בעין, בשפה, בגרון, ובחזהו, וכיום הוא סובל מבעיה בקרנית עין שמאל.

תאוריו אלו נתמכים בתמונות אותן צילמה אשתו ביום הארוע (ת/2), המתעדות את סימני החבלה על גופו, **ובתעודה רפואית** ממועד הארוע, המתארת חבלות, שפשופים מעל גבו, נפיחות מעל השפה העליונה, נפיחות מתחת לעין שמאל, שטף דם מתחת לעין, אדמומיות בקרקפת. כן מעידה התעודה כי המתלונן הופנה לחדר מיון לאחר בדיקתו, שעה שסרטון (והמזכר ת/10) מתעד את כתמי הדם.

המתלונן חיזק את עדותה של אשתו באשר למצבם הנפשי של ילדיו, גם בחלוף שנה וחצי ממועד האירוע. הוא העיד כי בתו מצויה עד עתה בטיפולם בשל פחדים, היא חוותה ירידה בלימודים, ואף בנו בן ה-15 חווה פחדים (עמ' 23 ש' 14 - 19).

התרשמתי ממהימנות העד, לאחר שבחנתי את עדותו באופן בלתי אמצעי. העד דיין בדבריו, הודה בכך שלא העביר את סרט החתונה לידי הנאשם עד היום, והבהיר אלו חלקים מהארוע הוא זוכר ואלו סופרו לו על ידי בני המשפחה (כגון העובדה שבתו הותקפה אף היא, על כך אמר כי למרבה המזל תמונה זו נחסכה ממנו וכי אינו יודע מי תקף אותה). התרשמתי כי המתלונן העיד מתוך זכרון של מי שחווייה טראומטית. הוא לא הכפיש את הנאשמים ולא הגזים. כך, אף לא העיד תחילה כי נאשם 2 איים להרוג אותו, עד שרוענן זכרוננו ע"י ב"כ המאשימה (עמ' 22 ש' 13 - 14).

עוד התרשמתי כי דבריו במשטרה (נ/2) עלו בקנה אחד עם עדותו בפניי.

הנאשם מסר במשטרה כי בתו קיבלה מכה בכתף שלא הצריכה טיפול רפואי, ועמד על כך שכל ארבעת הנאשמים היכו אותו לאחר שנאשם 2 הפילו לריצפה: **"ואז כל ה-4 קפצו עליי עם נעליים וכיסאות אז לא אני תקפתי אותם"** (גיליון 3 ש' 34 - 37), וכי - **"כולם ראו שפיצצו אותי מכות ואני לא מחזיר הם היו 4 אני לא יכול להגיב אני רועד זה היה בבית שלי מול הילדים שלי"**.

כן הבהיר כי כאשר אמר בנוכחות השוטרים כי יסגור איתם חשבון, התכוון לעשות כן במשטרה ובבית המשפט (גיליון 3 ש' 43 - 44).

איני מתעלמת מאי דיוקים מסויימים ופערים בין דבריו במשטרה לדבריו בפניי, כגון האם הנאשם ואשתו התיישבו בסלון או בפינת האוכל הסמוכה לסלון, ובאילו מילים בדיוק פנה אל הנאשם משראהו בביתו. ואולם אלו פערים מינוריים, תפלים לארוע, ואינם מעלים או מורידים מהמהימנות אותה מצאתי לייחס לדבריו. אי דיוקים מינוריים נוספים נובעים מטבע הדברים מחלופי הזמן, ומהעובדה כי המתלונן תאר ארוע טראומטי, מתגלגל, מרובה מעורבים ולא צפוי.

כדבריו בהקשר זה - **"הייתי ברצפה וקיבלתי פיצוצים. לא שיננתי ולא עשיתי שיעורי בית"** (עמ' 29 ש' 29 - 32).

כך גם לא מצאתי ממש בטענות ב"כ הנאשם באשר לפרק זמן ארוך לכאורה בו התייעץ עם עו"ד, לאחר שהוזהר בעת חקירתו במשטרה, ואיני מוצאת כי ניתן לקבוע כי אכן ההתייעצות ארכה זמן החורג מהרגיל, או כי יש בה כדי להשליך על מהימנותו (ר' עמ' 27 ש' 9 - 11).

גם בהודעתו נ/3, מסר השתלשלות האירועים באופן מפורט, העולה בקנה אחד עם תיאורם בנ/2 ובפניי, ונוכח המכלול האמור - מוצאת אני את דבריו מהימנים ואמינים.

חיזוק נוסף לעדויות המתלונן ואשתו מצוי בהודעת בתם הקטינה, אשר הוגשה בהסכמה (ת/1), ללא חקירתה.

הקטינה, בת 14 במועד האירוע, מסרה כי הייתה בחדרה בתחילת האירוע, ולמשמע צעקות אמה כי מרביצים לאביה, יצאה לסלון וראתה את אביה על הספה כש-3 אנשים מרביצים לו - **"אחד נתן חנק אותו, השני נתן לאבא שלי**

אגרופים השלישי לא זוכרת מה עשה (גיליון 1 ש' 4). בדומה לאמה, צינה הקטינה כי **"אשתו של אחד המעורבים שהיכו את אבא שלי עמדה בצד ולא עשתה כלום, עמדה וחייכה"** (גיליון 1 ש' 5).

כשנתבקשה לתאר את המעורבים שהיכו את אביה, השיבה כי אחד היה קירח, וכי אדם נוסף גבוה ורזה, עם סיגריה, עמד בצד, סימן לה ולאחותה להיות בשקט, ודחף אותה ואת אחותה בת החמש - את אחותה על הרצפה ואותה על הקיר (גיליון 1 ש' 10 - 15).

לדבריה, עלתה בבהלה לבית דודה כשהיא בהיסטריה, ו-"מאז יש לי חרדות, לא מצליחה להירדם, לוקחת כדורים, לא הלכתי לבית הספר כבר יומיים, לא מתפקדת בכלל, לא מפסיקה לחשוב על העניין" (גיליון 2 ש' 1 - 2).

יוזכר כי בהתאם להלכה, קיימת משמעות ראייתית להגשת הודעת עד ללא חקירתו הנגדית (ע"פ 7653/11 ראובן ידען נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 26.07.2012 (פורסם בנבו)). בנסיבות אלו, אני מוצאת כי כאמור הודעת הבת מחזקת את עדויות הוריה באשר לזהות הנוקטים באלימות ובאשר לנוכחות אשת הנאשם בדירה, מבלי שיצאה ממנה - טענה אשר כפי שיפורט בהמשך, מוכחת על ידי הנאשמים עצמם.

ליאת נגר, גיסתו של המתלונן, אשת אחיו רביב, חיזקה את עדויות המתלונן, אשתו ובתם, בסוגיות שבמחלוקת, ובהן תקיפת המתלונן על ידי הנאשמים. עדותה תמכה בעדויות עדי התביעה אף בסוגיות השוליות, ובהן ההפרדה בין הסטודיו לבית והעובדה שאשת נאשם 1 עמדה וחייכה, כשהיא אינה עושה דבר על מנת למנוע את האלימות.

התרשמתי כי הגם שלא ראתה את תחילת הארוע, היה בידיה להתרשם ממהותו, עת ראתה את הנאשמים תוקפים את המתלונן, כשהוא אינו מתגונן.

ליאת העידה כי היא ובעלה מתגוררים מעל בית המתלונן. במוצאי השבת שמעו בני הזוג לפתע צעקות וצרחות אימה של ילדים קטנים. הם רצו אל החלון, ומשהביטו כלפי מטה ראו קבוצת גברים בחולצות לבנות "של שבת", במרפסת בית המתלונן, מכים אדם באגרופים ובעיטות. רק כעבור מספר שניות הבינה כי גיסה הוא שמוכה.

גם בעלה הבחין כי אחיו מוכה, ורץ מיד למטה, כשבמקביל אחייניתם, בתו של המתלונן **"רצה בהיסטריה מטורפת בוכה וזועקת - תצילו את אבא שלי, אנשים תוקפים אותו בבית, תצילו אותו"**.

היא ביקשה מהשכנה להזעיק משטרה, ומשחזרה להתבונן בנעשה דרך החלון - **"ראיתי בחורה צעירה עומדת ומסתכלת על כל ההמולה, עומדת בצורה כזו - מדגימה ידיים משולבות, ואפילו מחייכת, היא עמדה בצד יחד עם ברנש נוסף בקוקו וחליפה תמהונית. אני זוכרת את זה כי אני אמרתי איך אישה יכולה לחייך כשיש ילדים בני שלוש וארבע זועקים בצורה כזאת?"** (עמ' 34).

העדה יצאה החוצה וראתה את בעלה יחד עם שכנים, כשהם מנסים לשחרר את המעורבים - **"זה היה מאוד קשה"**

לשחרר אותם מהמכות כי הם היו באמוק. ראם היה מכווץ כמו שבלול בפינה. הוא ניסה להתרומם ולא הצליח...". כן ציינה כי הופתעה מכך שראם כלל לא ניסה להתגונן, הוא בקושי דיבר ובקושי זז (עמ' 34 ו-36).

היא העידה כי שניים מהנאשמים תקפו באמצעות אגרופים ובעיטות, וכי הנאשם השלישי, הצעיר יותר, תפס את המתלונן ברגליו. לדבריה - **"כולם היו שותפים לעשייה"** (עמ' 34 ש' 25), למעט נאשם 4 (אותו כינתה כנאשם עם הקוקו), אותו לא ראתה תוקף.

ואולם משהגיעה המשטרה - **"שני המבוגרים נעמדו בצד כאילו אינם קשורים לאירוע והבחור עם הקוקו ברח כשהגיעה הסירנה"**. אחד מהם התנהל אחרת לחלוטין בנוכחות השוטרים, ואמר - **"לא היה שום דבר, כולנו אחים, הכל בסדר"** (עמ' 34 ש' 17 - 18).

העדה ציינה כי הוזמן אמבולנס למתלונן וכי הוא היה חבול וירק דם אך הבחור עם המשקפיים (הכוונה לנאשם 2), אשר היה להתרשמותה בריא לחלוטין ללא חבלות, בניגוד לראם שהיה חבול, טען לפתע כי הוא מבקש להיבדק (עמ' 37).

התרשמתי ממהימנות העדה ונותנת אני אמון מלא בדבריה. ניכר היה כי די בחלק מהאירוע אותו ראתה כדי להיחרת בזכרונה כארוע טראומטי ואלים. העדה דייקה והבהירה כי לא ראתה את נאשם 4 פועל באלימות, לצד אישורה כאמור כי לא ראתה את האירוע מתחילתו.

כאן המקום לציין כי ההגנה ניסתה לטעון, ללא פירוט ממשי, כי למשפחת המתלונן קשרים במשטרה.

ליאת אישרה בסוגיה זו כי בעלה של אחת השכנות הוא שוטר, וכן אישרה כשהוצגה לה תמונה (נ/4), כי בתמונה מצולמת גיסתה בשם אורית לצד שוטר מראש העין. ואולם היא הבהירה כי אינה יודעת מה טיב היחסים של אותו שוטר עם גיסתה, וכן ציינה כי ממילא אותו אדם כבר אינו שוטר (עמ' 37).

יאמר כבר עתה כי גם השוטר רועי גליק נשאל אודות התמונה נ/4, והשיב אף הוא כי המצולם כבר אינו שוטר, כי הוא אינו מכיר את האשה המצולמת עימו, ויתה לקשר הנטען בין אותו שוטר לארוע הנדון (עמ' 41 ש' 26).

החוקר ישראל רובינשטיין כלל לא זיהה את אותו שוטר לשעבר, והבהיר כי אינו מכיר את המתלונן ואינו יודע אם קיים קשר כלשהו בינו לבין שוטרי התחנה.

למותר לציין כי בין קשרים נטענים אלו של משפחת המתלונן למשטרה לבין מסקנה בדבר הטיית העדויות, חקירה בלתי ממצה, וכיוצא בזה - טענות אשר אף לא נטענו באופן מפורש - רב המרחק. ההגנה לא ביקשה לזמן למתן עדות את השוטר לשעבר או את הגיסה, ולא הציגה כל ראיה לקשר פסול בין בני המשפחה המורחבת לשוטרים, או להשפעה כלשהי של שוטרים על החקירה. לפיכך, לא מצאתי בטענות אלו ממש.

רביב נגר, אחיו של המתלון, תמך אף הוא בעדויות התביעה.

כאשתו, אף הוא העיד כי הוא מתגורר מעל המתלון, וכי בשעה שהתארגן בביתו עם אשתו, שמע צרחות. השניים רצו לסלון, וראו את אחיו בחצר ביתו, כשהוא - **"שרוע ברצפה עם הראש מנסה לגנון עליו"** כש-**"שניים מחזיקים אותו שלא יתרומם, יושבים עליו מקדימה ושניים מפוצצים אותו באגרופים"** (עמ' 38-39). בחקירה נגדית הבהיר כי השניים שהיכו את אחיו באגרופים הם נאשמים 2 ו-3.

או אז - **"מיד רצתי, ירדתי למטה... כשהגעתי למטה כבר השכנים שהיו שם הפרידו ובעצם יחד איתם הוצאנו את כל הארבעה החוצה, מחוץ לשער. תוך כדי שאנחנו מוציאים אותם הבחור הצעיר ניסה להסביר שראם לא בסדר והיה חייב לו סרט או משהו כזה"** (עמ' 39 ש' 1 - 4). הוא הבהיר כי כאשר מסר במשטרה שלא ראה את פניהם, התכוון לסיטואציה בה עמד בביתו מלמעלה, ואולם משיירד למטה - ראה את פניו המעורבים והוא זוכר אותם היטב.

אשר לטענה כי אחיו איים על הנאשמים, העיד כי לא שמע איומים מצד מי מהצדדים, וכי אחיו היה במצב בו לא יכול היה כלל לאיים.

נתתי אמון בדברי רביב, אשר כאשתו, ראה רק את חלקו האחרון של הארוע, במרפסת הבית. תאורו, בדומה לתאור אשתו, כי המתלון הוכה על ידי הנאשמים, עולה בקנה אחד עם עדויות המתלון ואשתו, ואינו מתיישב עם טענות הנאשמים אשר תובאנה בהמשך, לפיהן המתלון הוא שגרר אותם החוצה ותקף אותם.

רס"מ רועי גליק, ערך את דו"ח הפעולה מיום הארוע (ת/5). העד הבהיר כי אינו זוכר את הארוע, ולפיכך הושתתה עדותו על הדו"ח אותו כתב, בו ציין את גרסאות שני הצדדים באופן מתומצת, ההולם את גרסאותיהם בפניו.

בדו"ח צוין עוד כי המתלון צעק לעבר הנאשמים שסיגור איתם חשבון - באופן המתיישב עם עדות המתלון בפניו, לפיו לא ביקש לאיים אלא להבהיר כי לא יעבור בשתיקה על הפגיעה בו, וימצה את זכויותיו.

כאמור, אל מול עדויות התביעה המהימנות ניצבות עדויותיהם הבלתי מהימנות של הנאשמים. הטענה כי ארבעת הנאשמים הגיעו כדי לפתור את המחלוקת בדרכי שלום, הופרכה כבר בבחינת התנהלות ואישיות נאשמים 3 ו-4, אף בהתעלם ממתן האמון בעדויות עדי התביעה, ומאי מתן האמון בעדויות נאשמים 1 ו-2.

מוצאת אני לפתוח בהודעתו של נאשם 4 אשר הוגשה ללא עדותו, בהסכמה (ת/9), ואשר יש בה כדי לנתץ את הגירסה המיתממת של הנאשמים כאילו הגיעו לפתור סכסוך בדרכי שלום.

ניכר מההודעה, אף ללא חקירת הנאשם, כי עסקין באדם אשר השכנת שלום ופתרון סכסוכים אינם עולים בקנה אחד עם אישיותו, ולמעשה, עסקין במי שלא ניתן לסמוך מהימנות על דבריו, והוא אינו מדייק בלשון

המעטה.

די אם אציין בהקשר זה כי הנאשם מסר באשר לטענה כי הסיג את גבול המתלון, כי "**השטח הזה שלי נכון להיום**" (ש' 34). כשנשאל אם הוא מתכוון למרפסת השיב בחיוב, וטען כי יש לו אסמכתאות לכך (ש' 36 - 38 וכן ש' 77), הגם שאין חולק כי המרפסת אינה שייכת לנאשם וכי לא הכיר כלל את המתלון ובני משפחתו טרם הארוע. משנשאל לגבי הדירה עצמה, השיב - "**לעת עתה לא רק החצר של המרפסת שלי**" (ש' 46).

כן העיד כי הוא שאמר לנאשם 1 לקבוע מועד לבירור עם המתלון, והנאשם 1 **קבע שהבירור יעשה ביום שבת**. כפי שעוד יובהר להלן, אף נאשם 1 אינו טוען כי נעשה תיאום מראש עם המתלון או עם מי מהנאשמים, ולגרסתו ההגעה המשותפת במוצאי השבת לבית המתלון נעשתה באופן ספונטני, וכך גם הצטרפות נאשם 4 אליו - ללא כל תכנון מראש.

בנסיבות אלו, איני מוצאת ליתן אמון כלשהו בגרסת הנאשם 4 לנעשה בבית המתלון ובארוע עצמו, וזאת אף מבלי להתייחס באופן מהותי לעדותו באשר למתרחש - אשר אינה עולה בקנה אחד בחלקים מהותיים עם גרסת הנאשמים האחרים.

לא למותר לציין כי הנאשם אישר בחקירתו שיש לו קוקו ושהוא מעשן - ומכאן שאליו התייחסו עדי התביעה בתארם אדם הזוי, "מטורלל" ותמהוני. כן אישר כי אשת המתלון וילדיו בכו, וכי היו חבלות על המתלון.

עוד יאמר, כי לטענת ב"כ הנאשמים נמצא נאשם זה בלתי כשיר לעמוד לדין, וכי לטענת נאשם 3 עסקין ב-"נרקומן, מסכן" (עמ' 93 ש' 14), דברים אשר קיבלו תמיכה גם בעדות נאשם 2.

על כן, בעצם צירוף אדם אשר נהיר כי מדמיין, שמא אינו אומר אמת, הזוי, נרקומן ותמהוני, לנסיעה אשר לכאורה נועדה לפתור מחלוקת מתמשכת ורגישה, יש כדי לשלול את טענת הנאשמים כי המטרה היתה פתרון המחלוקת בנועם.

אשר לגרסאות הנאשמים האחרים, הרי שנאשם 1 העיד בחקירתו הראשיתאודות השתלשלות האירועים, כאשר לדבריו כבר טרם החתונה לא קיים המתלון את המוסכם עימו, וביתר שאת לאחר החתונה משלא קיבלו ממנו הנאשם ואשתו את תמונות החתונה והסרט כפי שסוכם מראש. הוא העיד כי בשלב מסוים בא לכדי מסקנה כי המתלון הוא נוכל, וכי חרף מספר נסיונות ליצור עימו קשר לא סיפק המתלון את שהוסכם, התחמק, ולא השיב לפנייתו (עמ' 47-48). בשלב מסוים סיכמו בני הזוג עם המתלון כי אם אינו מסוגל לערוך את סרט החתונה, יעתיק המתלון את הסרט על דיסק והם ידאגו לעריכה, ואולם המתלון לא עמד גם בהבטחתו זו, למרות שהארד דיסק ניתן לאשתו מספר ימים טרם הארוע.

או אז התייעץ הנאשם עם עורכת דין, אשר הציעה לו לתבוע את המתלון, ואולם הנאשם טען בפניה לדבריו כי המתלון איים עליו שאם יתבע אותו הוא ימחק את סרט החתונה, והוא חש כשבוי בידיו. לפיכך, הציעה עורכת הדין כי ינסה ללכת לבית המתלון ולקבל ממנו את הסרט בדרכי נועם.

לדבריו, כך עשה, יחד עם אחיו וחבריו, ועם אשתו אשר היתה מצויה בחודש החמישי להריונה. הוא טען שמאחר שלא התכוון להשתמש באלימות, הוזמנה למקום גם חברה של אשתו לצורך העתקת הסרט וטען כי נהיר היה שאם תהיה אלימות, המתלון לא ימסור את הסרט.

משנשאל מדוע הגיע עם אחיו וחברים למקום, השיב - "הבאתי אותם שהם יהיו עדים שהוא לא רוצה להביא את הסרט ודבר שני הבאתי את פרג' (הכוונה לנאשם 3) שהוא אדם בן 75 כדי שהוא ידבר איתו, ..אמרתי שפרג' ידבר איתו וישכנע אותו לתת לנו את הסרט, הוא בן 75 וייתן לו מכות?!" (עמ' 58 ש' 3-6). זאת, הגם שגם לגרסתו, נותרו ה"עדים" מחוץ לבית בשלב הראשון, ומכאן שלא יכולים היו לשמש כעדים לכך שהמתלון אינו מוסר את הסרט, או לגבי דו השיח בינו לבין המתלון.

לא למותר לציין כי במשטרה היה הנאשם בוטה יותר, והבהיר כי הגיע עם חבריו שכן ביקש להרתיע את המתלון ולהפעיל עליו לחץ.

משפתחה אשתו של המתלון את הדלת, הזמינה אותם להיכנס. ואולם המתלון כעס על בואם ללא תיאום, וביקש כי יצאו. הנאשם אישר בעדותו כי סרב לצאת, ולדבריו בתגובה סטר לו המתלון, והיכה אותו במכת אגרוף. בשלב זה ברח אשתו מהדירה ואמרה לאחיו שיש אלימות למעלה. ראם תקף אותו.

הנאשם טען כי לא איים על המתלון, וכי שתי נשותיהם לא נכחו בעת האלימות - שכן אשתו שלו ברח מהדירה, ואילו אשת המתלון פנתה להשכיב את הילדים. יאמר כבר בענין זה כי מהימנה עליו יותר עדותה של נטלי בסוגיה זו, לפיה משנחשפה לאלימות כלפי בעלה, לא התנהלה כאילו מדובר בשיח רעים, לא עזבה את המקום, ונותרה המומה במרכז הבית אל מול ההתרחשויות שלפניה.

הנאשם הוסיף והעיד כי נוכח דברי אשתו לאחיו, עלה אחיו בשלב זה לדירה, וביקש כי יפתרו את הסכסוך ללא אלימות, כשהוא מנסה להפריד ביניהם. ואולם המתלון תקף גם את אחיו, "הפיל אותו על הרצפה, דפק לו את הראש על הרצפה. היתה תגרה. אחי בא לתפוס אותו" (עמ' 63 ש' 11).

יצוין כבר עתה כי במשטרה טען הנאשם - "ואז אני גם באתי והבאתי לו אגרופים. למה מה קרה? אני גם ישלם לו וגם יחטוף מכות?" (ש' 18 - 28), וכן - "אנחנו פוצצנו אותו? ... אחרי שהוא הרביץ לי ולאחי אז החזרנו לו" (ש' 59 - 61), פרטים באשר לחלקו בנעשה, גם לגרסתו, אשר הושמטו מעדותו בפניו.

הנאשם הכחיש את הטענה שביקש מאשתו לקרוא לאחרים (עמ' 53 ש' 21) וציין כי רק אחיו נכנס, וכי נאשמים 3 ו-4 לא נכנסו אל שטח הבית אלא רק לאזור המרפסת, לאחר שהמתלון דחף אותו ואת אחיו לשם.

במרפסת, הפרידו ביניהם שכנים, כמו גם נאשמים 3 ו-4 אשר הגיעו למשמע הצעקות (עמ' 56), בעוד נאשם 3 צועק **"בלי אלימות, בלי מכות"**.

משהגיעה המשטרה, צעק המתלונן לעברו - **"יוסי, אני עוד לא גמרתי איתך את החשבון, אני עוד אחסל אותך"**.

אשר לחבלות על גוף המתלונן, טען כי הן כתוצאה מתוקפנותו שלו (עמ' 62 ש' 17), ובהמשך השיב כי - **"אחרי ההשתוללות שלו לא היתה ברירה אלא להדוף אותו"** (עמ' 63 ש' 24 - 27). לעומת החבלות שנגרמו למתלונן, משהתבקש במשטרה להציג חבלות על גופו, השיב כי לא נגרמו לו חבלות. בפני טען כי כן נגרמה לו חבלה, מבלי להציג ראיה לכך. לטענתו, הגם שמד"א הבטיחו לשלוח לו את הדו"ח, הם לא עשו כן.

בחקירה נגדית אישר הנאשם כי הזדהה בשם אריה ולא בשמו האמיתי כאשר שאלה אשתו של המתלונן מי בפתח. לטענתו, מדובר בכינוי בו הוא לעיתים משתמש.

התרשמתי כי הנאשם ביקש להשחיר את המתלונן, עדותו היתה כבושה בסוגיות מהותיות, טענותיו הכבושות לא הוטחו בעדים הרלוונטים - המתלונן והשוטרים, ואיני נותנת אמון בגרסתו.

כך, הוא אישר בחקירה נגדית כי קיבל מהמתלונן את תמונות החתונה, הגם שבהודעתו טען כי המתלונן לא נתן להם דבר. הוא העיד בפני כי הגיע למסקנה שהמתלונן הוא נוכל, וטען כי הדברים שנרשמו בהודעתו במשטרה לפיהם הגיע בלווית אנשים נוספים לבית המתלונן כדי להרתיע ולהפעיל לחץ על המתלונן, לא נכתבו נכונה - טענה אשר לא הוטחה בפני החוקר בעת עדותו.

כן טען הנאשם כי הוא ביקש להתלונן כנגד המתלונן אך החוקר איים עליו כי **אם ימשיך לדבר יעצר** - טענה אשר אף היא לא נטענה בפני החוקר. אף טענתו כי המתלונן אמר לנאשם שימחק את הסרט מהווה גרסה כבושה, אשר לא נטענה ע"י הנאשם במשטרה, ואף לא הוטחה במתלונן בעת עדותו.

הנאשם אישר בחקירתו במשטרה (ת/6) כי המתלונן נבהל כשראה אותו בביתו וכי אמר לו שאין זה מקובל להגיע אליו ללא תיאום, בהלה אשר אף היא אינה מתיישבת עם הגעה בדרכי שלום, או עם גרסת הנאשמים לפיה ביתו של המתלונן משמש גם כמשרד אליו מגיעים הלקוחות.

כן אישר הנאשם במשטרה כי המשטרה הוזמנה מטעמו של המתלונן, ולא על ידי מי מהנאשמים.

נוכח המכלול המתואר לעיל, ולאחר שבחנתי באופן בלתי אמצעי את עדותו, איני נותנת אמון בגרסתו.

אשר לנאשם 2, הרי שהוא העיד בחקירה ראשית כי בצאת השבת אמר לו אחיו, נאשם 1, כי צלם החתונה אינו

מוסר לו את סרט החתונה, וכי "עורכת הדין שלו דקלה ברנס אמרה לו ללכת לבקש את הסרט בדרכי שלום, שכן הצלם איים עליו בטלפון שאם יתבע אותו הוא ימחק את הווידאו ואת כל התמונות" (עמ' 66 - 67). לעדותו, הציע לאחיו לפעול בעצת עורכת דינו, וכי השניים יבואו אל הצלם ויבקשו את הסרט בדרכי שלום, אף ללא עריכה. בחקירה נגדית לא הצליח להסביר מדוע עשו כן במוצאי השבת, וטען כי העסק עובד גם במוצאי השבת.

כשהגיעו לביתו של המתלון (עמ' 67 ש' 7 - 11) הוחלט שהוא ונאשם 3 לא יכנסו, כדי שהמתלון לא ישאל מדוע מפתיעים אותו. לכן הוא ונאשם 3 נשארו ברחוב, כ-20-10 מטרים מפתח השער, וכשהרכב נמצא כ-50 מטרים מהם (עמ' 71 ש' 12 - 14).

כפי שכבר צוין לגבי גרסת נאשם 1 - לא למותר לציין כי חרף טענת הנאשמים לפיה הגיעו לבית המתלון מתוך מחשבה כי הם ישכנעו את המתלון בדרכי שלום למסור את סרט החתונה, בפועל הם עצמם לא נכנסו לבית תחילה, באופן המערער את הטענה כי היו אמורים לסייע לפתור את המחלוקת בדרכי שלום.

אשר לצירוף נאשם 3, העיד כי הוא הצטרף אליהם שכן "יש לו לשון רכה והוא יודע לשכנע אנשים", ובעל נסיון במשא ומתן (ע' 69 ש' 31-33).

אין חולק כי את הנעשה לפיכך בתחילת הארוע שמע מהנאשם 1 ומאשתו לאחר מכן, ועדותו בהקשר זה היא עדות שמועה.

הנאשם טען כי אשת אחיו היתה בהריון, ולכן נהיר כי לא ביקשו לנקוט באלימות. מכל מקום, בשלב מסוים שמעו מבחוץ צעקות, ואז הגיעה גיסתו ואמרה לו שהמתלון סטר לאחיו ונתן לו גם אגרופ (עמ' 67 ש' 14 - 18). כשנאמר לו שאפרת לא העידה כי ראתה גם מכת אגרופ, פטר זאת באמירה כי היא - "אישה בהריון, הייתה בהלם מהמצב ולא הבינה מה קורה", הגם שאפרת לא העידה כי התקשתה למסור פרטים או שלא הבינה את המתרחש.

או אז עלה אל הבית, כשגיסתו נותרת בחוץ. הואראה את המתלון ואת אחיו כשהם - "מכים אחד את השני, שכן אחיו הוכה והתנזר, על ידי בריון" (עמ' 75 ש' 25 - 28). הוא חצץ ביניהם, וניסה להרגיע את ראם, באומרו - "בלי מכות". ואולם המתלון, שלדבריו הוא "גברתן", החל להכותו בראשו, שעה שהוא עצמו אך ניסה לחבק את ידי המתלון. לדבריו - "הוא התחיל לפוצץ לי את הראש, מה זה מכות, היו לי כאבי ראש וסחרחורות" ("מכות רצח" לגרסתו במשטרה). המתלון חבט בו וזרק אותו לרצפה, אחיו ניסה לחלצו מידו, ללא הועיל, ובהמשך גרר אותם המתלון החוצה אל המרפסת, כשהנאשמים אינם מצליחים להשתלט עליו או להרגיע אותו. נאשם 3 ניסה להפריד ללא הצלחה, עד שאחיו הצליח לשחררו מידי המתלון (עמ' 68).

הנאשם הכחיש כי זרק כסאות, אישר כי אשתו של המתלון נכחה במקום, וכן כי למקום הגיעו גם ילדי המתלון. כן הכחיש כי נאשם 3 נכנס לדירה, הגם שבמשטרה מסר - "3 אנשים אני יוסי ופארג היינו בפנים יעקב נשאר בחוץ במרפסת, אני ויוסי נתנו מכות אחרי שראם הרביץ לנו מכות נמרצות כלומר אחרי שקיבלנו מכות החזרנו" (ת/7 ש' 46 - 47).

במשטרה מסר עוד כי כאשר הגיעה המשטרה למקום, אמר ראם - "אני עוד יראה לך אנחנו נסגור את החשבון ואתה תראה מה אני יעשה לך". הנאשם הלן כי השוטר במקום לא הסכים לכתוב דו"ח (הגם שדו"ח שכזה הוגש לבית המשפט), וכן טען כי בהודעתו ובהודעת אחיו נכתבו פרטים לא נכונים. הוא אישר כי את גרסתו מסר במשטרה יומיים לאחר האירוע, משביקש לדחות את החקירה פעמיים - בשל כאבים לדבריו, וטען כי חקירתו לא הייתה הוגנת - טענה אשר לא נטענה בפני השוטרים.

תמונותיו (נ/5) והדו"ח הרפואי (נ/6) מבית החולים מאיר, מלמדים כי לא נמצאו חבלות בכתפיו, בעמוד השדרה, או בגפיים התחתונות, וכי נמצאה אך המטומה קטנה פרונטלית על גופו. על רקע זה, אין בידי לקבל את טענותיו לפיהן יומיים לאחר האירוע עוד היה "30% בן אדם", כאוב, ומתקשה להיחקר.

כן טען הנאשם כי למתלונן שכן שוטר, וכי השוטר סרב לקבל מידיו את הדו"ח הרפואי ואת התמונות.

לא נתתי אמון בעדותו. התרשמתי שהנאשם היה בקיא מאד בכל חומרי החקירה, וביקש להבהיר, לפרש ולהשלים במהלך עדותו גם את עדות אחיו, לאחר שזה כבר העיד. בתוך כך הוא התייחס לסמסים הנוגעים לאחיו, לצילומים שביצע אחיו, וטען לרישום לא נכון של פרטים מהודעת האח במשטרה - הגם שאין חולק כי לא נכח בעת שנגבתה הודעת האח. בדומה לטענותיו כנגד המשטרה, הלן נאשם 2 כי גם הרופא לא כתב את דבריו, משנטען בפניו כי התעודה הרפואית בעניינו אינה מעידה כי נחבל בחומרה כעולה מעדותו. כן טען כי החוקר ראה את הסימנים בחקירה (עמ' 78 ש' 4), וכי חבלות המתלונן הן בגדר אדמומית קטנה.

ואולם, **החוקר ישראל רובינשטיין** העיד באשר לטענה כי הנאשם נחקר כשהוא חבול, שהוא "מניח שאם הייתה חבלה עליו או משהו אז הייתי רואה" (עמ' 43 ש' 26), וכי לו היה מבחין בחבלות שכאלו, סביר שהיה מציין אותן ואף מצלמן (עמ' 46) - בשונה מעדות הנאשם לפיה החוקר הבחין בחבלות על גופו.

כן הבהיר החוקר כי מאחר שלא נרשם בהודעת נאשם 2 כי הוא מסרב לקבל מידיו את התעודה הרפואית ואת תמונות החבלה, דומה כי סירוב שכזה לא התרחש. השוטר הוסיף וציין בהקשר זה כי הנחקר נשאל אם הוא מבקש להוסיף דבר מה, ולא עשה כן (עמ' 44).

גרסת הנאשם לפיה המתלונן איים כי ימחק את התמונות, הינה בדומה לגרסת אחיו גרסה כבושה אשר לא נטענה במשטרה, אז טען כי האחים חששו שמא יימחק הסרט, ולא כי המתלונן איים לעשות כן. התרשמתי כי גם בסוגיה זו ביקשו האחים להעצים ולהשחיר את המתלונן ואת חששם לכאורה מפניו, וכי הנאשם העיד בפניו כשהוא "מדקלם" כי הנאשמים הגיעו למטרות שלום, כשההיפך הוא הנכון.

נאשם 3 הרשים אותי כאדם סוער עוד טרם החל להעיד. מזגו הסוער ניכר היה במהלך כל הדיונים. כך, בעת עדותה של המתלוננת העיר הערות לעברה, חרף הבהרות בית המשפט כי אין לעשות כן, קרא לעברה "שקרנית", ואף התבקש לצאת את האולם (ע' 18).

לאחר שהעיד בפניי התרשמתי כי הטענה לפיה הובא על מנת לפתור את המחלוקת בדרכי שלום, מופרכת מיסודה. הוא העיד בראשית דבריו כי כעס בשל אי מסירת סרט החתונה, והתייחס באופן גזעני ובלתי ראוי אל המתלונן. בהתייחסו למתלונן העיד - **"אלו התימנים כולם משקרים. הם רשעים, אין להם חלק בעולם הבא. הם עבריינים"** (עמ' 90 ש' 27 - 29), ובהמשך התייחס אל המתלונן כאל **"הבחור התימני"**. משהוער לנאשם כי העיד שהתימנים שקרנים, הכחיש את שנאמר, וטען כי כל חבריו תימנים (ע' 90).

בנסיבות אלו התרשמתי כי עדותו לפיה עלה אל המרפסת רק עם בוא השכנים למקום, וכשעשה כן בכה ואמר כי כולם יהודים וכי יש לעשות שלום, אינה מתארת, בלשון המעטה, את התנהלותו בארוע.

כך גם התרשמתי כי דבריו לפיהם לא נקט באלימות בעצמו אינם אמת. במשטרה (ת/8) העיד שלא ראה את נאשמים 1 - 2 מכים, בהמשך העיד שעזר לנאשמים אך הוא בטוח שלא היכה, ולאחר מכן אישר כי - **"כולם נתנו מכות...ראיתי אותם נותנים מכות לא יודע מי"** (ש' 76 - 78).

בפניי תיקן הנאשם את גרסתו במהלך עדותו, משסבר כי בסוגיות מסוימות סיבך את הנאשמים האחרים. כך, העיד כי כאשר עלה למעלה ראה אותם - **"רבים, אחד שוכב על השני. מרביצים אחד לשני"**, ומיד תיקן - **"סליחה, לא מרביצים אחד לשני אלא שכבו אחד על השני"** (עמ' 91 ש' 32-33). ובהמשך - **"הבחור הזה, התימני, הוא למעלה עליהם"** (עמ' 92 ש' 2). לא למותר לציין בהקשר זה כי במשטרה השיב הנאשם כי **"כולם נתנו אחד לשני"** (ש' 23), כשנשאל שוב מי הרביץ השיב **"לא יודע"** (ש' 25) ואחר כך השיב **"כולם ביחד"** (ש' 27).

כאשר נשאל באופן פרטני אם ראה את המתלונן מכה, השיב בשלילה. הוא אמנם העיד כי - **"בטח שהם נתנו מכות, הוא נתן מכות לטובת מי שמרביץ לך, את לא מחזירה?"** אך אישר כי למעשה מדובר בניחוש, לדבריו, וכי לא ראה את הפרטים (עמ' 96 ש' 11 - 12).

הנאשם טען כי לא נכנס אל הבית אלא עמד במרפסת, הגם שבמשטרה מסר כי **נכנס הביתה** (ש' 11 - 18), וכי **"שמעתי צעקות הדלת היתה פתוחה ונכנסתי"** (ש' 96 ור' גם ש' 43 ו-47). בעדותו בפניי טען כי התכוון שנכנס אל המרפסת בלבד, הגם שכאמור במשטרה ציין מפורשות כי נכנס שכן **הדלת היתה פתוחה**.

לדבריו, נאשם 4 לא עלה כלל לדירה, וכשעומת עם הודעתו של נאשם 4 לפיה עלה, הכחיש את הטענה **והוסיף כאמור כי מדובר ב-"נרקומן, מסכן"** (עמ' 93 ש' 14).

הנאשם הקפיד לטעון כי הוא עצמו "רק" הפריד, ומשהוצגו לו במשטרה החבלות שנגרמו למתלונן, טען שייתכן כי הן נגרמו מנאשמים 1 ו-2.

כן אישר כי ראה את אשת המתלונן וילדיו בוכים (ע' 95).

כאמור, לא נתתי אומן בדברי נאשם 3. ניכר כי הוא סוער, וכן מבולבל, מתחמק, זכרוננו סלקטיבי, ולא ניתן לקבוע ממצאים על סמך עדותו. משנשאל מה ראה כשעלה אל הבית, הקפיד לטעון כי המתלונן "היה עליהם", הגם שבמשטרה לא טען זאת אלא אמר שכולם היו אחד על השני. כשנשאל שוב, השיב - **"מה ההבדל? למשל יהודה היה עליהם, מה ההבדל?"** (ע' 94).

לא למותר לציין כי בגרסתו סתר לא רק את עדות נאשם 1, לפיה נאשם 3 לא נכנס אל הבית, אלא גם את עדות נאשם 2, שכן טען כי כלל לא ראה את אפרת, טענה אשר אינה מתיישבת עם טענת נאשם 2 לפיה עמדו הנאשמים זה לצד זה ואפרת הזעיקה אותם להיכנס לדירה נוכח האלימות הנטענת מצד המתלונן.

כן טען כי הוא סובל מבעיות זיכרון, אינו זוכר את שם נכדיו ואינו זוכר היכן הניח דברים. בשלב מסוים טען כי אינו דובר היטב עברית, הגם שעלה לארץ בשנת 71' (ע' 91), וכי אינו מבין את השאלות. לצד התרשמותי כי העברית שבפיו טובה מאד, יש לתהות הכיצד הביא עימו נאשם 1 להשכנת שלום אדם כה סוער, אשר לפי דבריו שלו אינו שולט ממילא בשפה.

ניכר היה לאורך הדיונים השונים כי עסקינן באדם סוער, אשר לא הצליח לשמור על כללי ההתנהגות אף בבית המשפט, במהלך עדויות העדים ועדותו שלו. בכלל זה התפרץ על ב"כ המאשימה ופנה אליה בצעקות (ע' 96), העיר הערות לעבר העד רביב (ע' 38) ועוד כמפורט לעיל. הוא התפרץ גם לדברי בית המשפט ולדברי באי כוח הצדדים, לא אפשר לשאול שאלות, והתרשמתי כאמור כי עסקינן במי שאינו אמין, ונהיר כי לא הגיע לשם השכנת שלום.

לא למותר לציין כי יש ברושם זה גם כדי לתמוך במסקנתי בדבר העדר מהימנותו של נאשם 2, אשר תאר נאשם זה כבעל לשון חלקה היודע לשכנע אנשים.

כעת הגנה נוספת העידה עו"ד דקלה ברנס, עימה התייעץ נאשם 1 טרם הגעתו לבית המתלונן. עו"ד ברנס הבהירה כי מעולם לא פגשה בנאשם, אלא שוחחה איתו טלפונית בלבד. הנאשם סיפר לה אודות הסיטואציה עם צלם החתונה, תיאר את מצוקתו, וביקש את עצתה. לעדותה, המליצה לו לנסות ליצור קשר טלפוני עם הצלם ולהגיע להבנות, אך הנאשם מסר לה כי הצלם מתחמק ומסרב לשתף פעולה.

אז המליצה לו לפנות לבית המשפט לתביעות קטנות אולם הנאשם הביע חשש שמא אם יתבע, יפגע המתלונן בזדון בצילומים ולא תהא דרך לשחזרם. לפיכך, המליצה לנאשם **"לנסות לדבר ללב"** (עמ' 98 ש' 32).

בחקירה נגדית הבהירה כי הנאשם לא אמר לה שהמתלונן איים בהשמדת התמונות, אך זכרה שהוא חשש שכך יהיה.

בנסיבות אלו, התרשמתי כי גרסת עו"ד ברנס אך מחזקת את ההתרשמות כי הטענה לפיה המתלונן איים בהשמדת החומרים הינה גרסה כבושה, אשר הועצמה לאחר הארוע מהחשש כי כך יעשה - לאיום לכאורי מפורש מפי המתלונן.

רווית חוברה, חברתם של נאשם 1 ואשתו, תמכה בעדותם כי התבקשה לסייע בהעתקת קבצי החתונה וכי השניים קבעו איתה במקום לשם כך, ואולם בסופו של דבר התבקשה שלא להגיע, עקב "תקרית".

לא למותר לציין בהקשר זה, כי תיאום הנאשמים ואשתו עם חברתם כי תגיע לבית המתלון במוצאי השבת, מבלי להודיע דבר למתלון, מעורר אף הוא תמיהה אשר להתנהלותם.

אפרת אלמגור כהן, אשת נאשם 1, סירבה תחילה להתייצב למתן העדות מטעם ההגנה, ולפיכך הוצא כנגדה צו הבאה.

משהתייצבה לבסוף, העידה אודות הרקע לכתב האישום, רקע עליו מסכימים למעשה הצדדים.

עסקין בעדה היחידה (למעט נאשם 4, ככל שכך עולה מעדותו), אשר טענה כי הגיעו לבית המתלון ביום שבת כשהמתלון "**יודע מהענין**" (ע' 78 ש' 26-27), טענה אשר הוכחה על ידי בעלה, כמו גם על ידי המתלון עצמו.

הטענה אף אינה מתיישבת עם הגעה לצד "תגבורת" בדמות נאשמים 2-4, שכן מדבריה עולה כי לכאורה נועדה הגעתם לאיסוף חומר באופן מוסכם. תחילה השיבה כי המעורבים האחרים הגיעו כעדים למסירת החומר, הגם שלא ברור הצורך בנוכחות עדים לשם כך, ובהמשך התקשתה להסביר מדוע נותרו בסופו של דבר ברכב, אם היו אמורים לשמש כעדים למסירה.

רק בהמשך אישרה כי למעשה בני הזוג לא קבעו עם המתלון שיבואו במוצ"ש. היא אישרה כי נאשם 1 הזדהה בשם "אריה" כשנשאלו מי בדלת, וכן אישרה כי בעלה דיבר אל המתלון בתקיפות, וכי המתלון נלחץ - הגם שלדבריה משכך שלא הכין עבורם את החומר המוסכם (עמ' 80 ש' 25).

בנסיבות אלו איני נותנת אמון בדבריה באשר למהלך הארוע עצמו, ובכללו לגבי הטענה כי המתלון הוא שסטר לנאשם, לגבי דבריה כי כבר ביקרו בעבר בבית המתלון, ועוד.

לא למותר לציין עוד, כי פרטי גרסתה אינם עולים בקנה אחד עם גרסת הנאשמים האחרים - העדה טענה כי המתלון נתן לבעלה סטירה, הגם שנאשם 2 טען כי מסרה לו שראתה מתן סטירה ואגרוף.

יתרה מכך - העדה התעקשה שכאשר יצאה החוצה לא אמרה דבר לנאשמים שהמתינו בחוץ, הגם שנשאלה בחקירה נגדית מספר פעמים בענין זה (עמ' 81). היא אף טענה כי כלל לא ראתה את הנאשמים הנוספים בחוץ, בדרכה אל הרכב, והיא אינה יודעת היכן הם היו, ובאופן פרטני השיבה כי לא שוחחה עם נאשם 2 לאחר שיצאה.

עדות זו אינה מתיישבת לא עם עדות נאשם 2 כי אפרת מסרה לו שהמתלון תקף את בעלה, ולא עם העדויות לפיהן הנאשמים המתינו בסמוך לבית, שכן מעדויות אלו עולה כי העדה לא יכולה היתה לעבור את כבדת הדרך שבין הבית לרכב מבלי לראות את הנאשמים הנוספים, ככל שהמתינו בחוץ.

משכך, גרסת העדה אינה מתיישבת לא עם עדויות התביעה, לפיהן קראה לנאשמים האחרים ונותרה בבית משך כל הארוע, ולא עם עדויות הנאשמים עצמם. לא למותר לציין בהקשר זה כי ניתן היה להתרשם שהעדה אינה מייחסת משקל משמעותי אף לגרסת בעלה, שכן משנטען בפניה כי נאשם 1 העיד כי היה ילד בן 3 על הספה, השיבה "אז הוא אומר" (עמ' 80 ש' 4).

בכל אלו יש כדי לחזק את ההתרשמות כי עדויות הנאשמים ואשת נאשם 1 אינן מהימנות, באופן המדגיש את הפער בין גרסאות ההגנה לגרסאות עדי התביעה אשר הרשימו אותי באותנטיות שלהן ובמהימנותן.

סיכום ומסקנות

כאמור בראשית הדברים, לאחר התרשמות בלתי אמצעית מהעדים ובחינת טענות הצדדים, אני מוצאת כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה להוכחת אשמת הנאשמים.

מארג ראיות התביעה הציג תמונה ברורה של הגעה לבית המתלונן במוצאי השבת ללא תיאום עימו, הזדהות בכניסה בשם בדוי, והתנפלות בחמת זעם של ארבעת הנאשמים, כל אחד לפי חלקו, על המתלונן, כמו גם תקיפת בתו הקטינה על ידי נאשם 4, לעיני הילדים והאשה; אלימות חסרת רסן אשר הופסקה רק משנזעקו שכנים ובני משפחה למקום.

איני מתעלמת מכך שהעדויות אינן "מושלמות" וקיימות סתירות מסוימות בין העדים, ואולם חרף זאת, לאחר בחינה והתרשמות בלתי אמצעית ממכלול העדים, שוכנעתי כי הצטיירה בפני כאמור תמונה ברורה וחד משמעית, ממנה עולה כי המתלונן אכן חווה את האירוע האלים אותו תאר, כאשר הותקף על רקע אי עמידה בהתחייבותו כלפי הנאשם 1 ואשתו, עת הגיעו לביתו חמישה אורחים לא קרואים במוצאי השבת.

עדויות עדי התביעה היו מהימנות, קוהרנטיות, ועלו בקנה אחד זו עם זו, כמו גם עם תמונות החבלות על גוף המתלונן, ונתמכו גם בעובדה כי משפחת המתלונן היא שהזעיקה את המשטרה ואת מגן דוד אדום. כל זאת, שעה שעדויות הנאשמים סתרו ככלל אלו את אלו, כמו גם חלק מטענותיהם שלהם במשטרה.

התרשמתי כי אין ממש בטענת הנאשמים לחקירה מגמתית במשטרה, וכי הגעת נאשם 1 יחד עם אחיו, ועם נאשמים 3 ו-4 - כאשר הרושם מהשניים האחרונים הוא של דמויות בעייתיות ולא מהימנות במיוחד, נעשתה כדי להפגיע את המתלונן, ובמידת הצורך לאיים עליו ולתקוף אותו.

אף שההגנה ניסתה להציג מצג לפיו המתלונן הוא שהחל באירוע האלים, חשפו העדויות שבאו בפני תמונה שונה.

הנאשמים עצמם, הן בהודעות אשר נגבו מהם במשטרה והן בעדויותיהם בבית המשפט, לא הציגו תמונה אחידה באשר למעשיהם. הם לא הצליחו לזרוע ספק בעדויות המאשימה, ובכלל זה לא הצליחו לשכנע כי הגיעו על מנת לשכנע את הנאשם "בטוב" וחרף זאת נותרו מחוץ לביתו, לא הציגו תמונה קוהרנטית באשר לנסיבות כניסתם לביתו, באשר לשאלה מי מהם נכנס לביתו, באשר לשאלת חלקו של כל אחד מהם במעשים - כאשר לגרסת חלקם הם רק התגוננו, שעה שלגרסת אחרים הם היו מעורבים מעורבות של ממש במעין קטטה שהתפתחה לטענתם, ולא הצליחו להסביר את הפער בחבלות, שעה שלמתלונן נגרמו חבלות מרובות, ואילו לנאשם 2 נגרמה אדמומית בודדת אחת, ולאחרים לא נגרם דבר.

הסתירות והפערים בעדויות עדי התביעה היו מינוריים, ואין בהם כדי לשנות מן ההתרשמות הבלתי אמצעית ממכלול העדים והראיות או מקביעות המהימנות. כך באשר לשאלה האם המתלונן קיבל בעבר את בני הזוג בביתו ולא במקום העסק, וסוגיות דומות אחרות, אשר אינן בליבת הארוע.

לעומת עדי התביעה, גרסאות הנאשמים היו מתפתחות, סותרות, מתחמקות ולא עקביות, ולכך יש להוסיף, כאמור בראשית הדברים, את עצם צירופם של נאשמים 3 ו-4, אשר ניכר בלשון המעטה כי הם אינם אנשי שלום או שכנוע מעודן.

התרשמתי כי אמירת המתלונן כלפי נאשם 1 בנוכחות השוטרים כי יסגור איתו את החשבון, הועצמה אף היא והתפתחה במסגרת הבאת הראיות לכדי איום כי "יחסל אותו", הגם שסיפת הדברים הנטענת לא תועדה על ידי השוטר. איני נותנת אמון בסברה כי שוטר תעד משפט אשר אינו בהכרח מהווה איום, ולא תיעד את סיפת המשפט, המאיים במובהק, ואף בכך יש כדי לחדד את הרושם השלילי אותו הותירו הנאשמים.

לא למותר לציין כי ההגנה הפנתה בסיכומיה לטענות ולראיות שלא הוצגו בפניי (חקירת רביב במשטרה, הגם שלא הוגשה, טענה בס' נ"ד בסיכומים לגבי תשלום לעו"ד אשר "עקץ", כך נטען, את הנאשם 1, טענה שלא נשמעה כלל בפניי ואינה רלוונטית ליריעה שבמחלוקת). כך גם נטען כי נאשמים 2 ו-3 הצטרפו מתוך התעניינות בלבד (ס' ע"ז), גרסה אותה לא השמיעו אף הנאשמים עצמם.

עוד נטען כי מהמסמכים הרפואיים עולה כי פגיעת נאשם 2 קשה יותר מפגיעת המתלונן, תוך ציטוט מסמכים סלקטיביים, המלמדים על איברים בגוף המתלונן שלא נפגעו, ללא התייחסות לפגיעות המתועדות.

בנסיבות אלו מצאתי כאמור כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה, ואני מרשיעה את הנאשמים במיוחס להם בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ז כסלו תשפ"א, 13 דצמבר 2020, במעמד הצדדים